

Синият път на един реалист



Николай Станев

Не е скъсал с родното място, с морето, което обича повече от всичко, със спорта, който се е превърнал от любимо занимание в част от живота му. Споделил тази обич и с жената до себе си, за да бъде хармонията още по-пълна, с надеждата, че... един ден, ех, един ден и малкото му момченце ще бъде, може би...

Скъсал е със суетата, с пилеенето на време и средства, с гоненето на непостижими цели, но за нещата, които могат да се направят тук и сега, даже и с риск да разпилее сили, но може да се превърне в реалност – ДА! Може!

Това е опит да представим няколко шриха от портрета на Николай Станев – Малката Бучка.

Николай отривистото подава ръка за здрасти – длан с остротата на шкурка, придобила твърдост от всекидневен труд, но със здраво и честно ръкостискане. Махва с ръка към близките маси на кафето и бързо донася чашките с топла напитка. Оскъдното априлско слънце на тазгодишната пролет грее плахо и разговорът потръгва една-едва. Трудно му е да разказва за себе си, за любовта към морето и успехите, които е постигнал в спорта. Един дълъг път в морската синева, който продължава вече 36 години и чийто край е някъде в бъдещето. А може би е безкраен.

Началото е през 1981 година, когато сърфът и вълните го примамват, очароват и покоряват, за да остане верен на тази си любов и до ден днешен.

Може би има нещо, което започва още по-рано - в ученичеството. В детството, когато летата са дълги, изпълнени с много слънчев лазур, детски смях и безкрайни игри на плажа. Тогава една млада и сърцата учителка по физкултура се приближава към тях на брега и махва приканващо: - Хайде момчета, в Добрич има състезание по плуване – окръжно. Трябва да отидем и да ги бием! Нали така?!

Кога да тренират и къде?

Ето го морето, а разстоянието между две буни си е дистанция за състезание. Няма да се бави Мария Кардамова (името на тяхната учителка по физкултура), бързичко ще ги подреди на старта, ще подаде сигнал, и ето ти ново забавление, при това – състезание! От едната до другата буна, след това обратно, може и втори път! Острият ѝ поглед не пропуска синхронизацията на ръцете и краката, обръща им внимание на дишането. Отделя време и за скока при старта: събрани пети, отгласкване, отскок, правилната дъга, движението на ръцете, плавно влизане във водата... За всекиго ще има по една дума и накрая: – Ето, момчета, готови сте! Къде без момчетата - те също идват - всички се справихте отлично! Утре отиваме в Добрич, за да победим!

Нали всички са морски чада! Простичко и ясно! Отиваме, старт в басейна, и трябва да победим. Не всичко е до там ясно и просто, трудности има, но ако един път запалиш желанието за победа, постигнеш я, и продължиш напред, тогава вече могат да се получат много неща.

Много, като купите и медалите, които не е преброявал скоро, но сигурно са над 40, или може би 50, от състезания по сърф и морски спортен многобой.

В основата е дисциплината да изпълняваш всяка част от тренировката, да изградиш у себе си усещането, че си част от цялото, и още колко други неща... Важен е началният тласък. А сърцеведи и хора, които обичаха работата си с младите в морските спортове имаше много тогава, в Морския клуб: бате Мирко, бате Васко, екипите около тях – бивши и настоящи състезатели. Могат да се добавят отличната техническа база и доста-

точно средства за участие в много и различни по своя мащаб състезания – местни, национални, международни. Безброй срещи и контакти по време на състезанията, много споделени мигове с приятели, някои от тях възникнали спонтанно, като между хора, които споделят едни и същи пориви.

- Може би, за това една от най-ценните ми награди остава 1-то място в регата „Емона“. Успехите в спорта ми дадоха възможност да развия способностите си на състезател тук в Морския клуб, а по-късно и в състава на „Лазур“, „Черно море“ – Варна. Пожелах да завърша образованието си в Националната спортна академия, тогава ВИФ, но не успях да преодолеем огромния наплив по онова време, въпреки отличните оценки на приемните изпити. По-късно животът постави други цели пред мен и така не успях да реализирам тази своя мечта.

Разказва за различните регати, за отделните дисциплини на спортния многобой, но когато стигне до сърфа блясъкът в очите не лъже за истинската стаст, която и до днес остава неговото средство за себедоказване, разтоварване и истински отдих.

- В гробането, в яхтинга много от нещата зависят от лодката, от екипажа, от общото усилие и колективния дух, докато на сърфа си сам – ти и морето. Тогава всичко зависи от теб самия, от това да се подготвиш старателно, да имаш тънкия усет за детайлите и това до къде можеш да стигнеш. Стихията не прощава, дава понякога аванси, но по-късно взема своето. Не позволява самонадеяност или наивност, предоверяване на техниката и пренебрегване на тази мощ, която е стаена във водата. Наблюдавал съм лаиците, които се ласкаят да имат собствена лодка, да поемат рискове, които не са преценили. Такви хора морето ги пази, но само в началото; то като че изчаква да узреят за опасните предизвикателства, да се подготвят за тях. Измамното начало! По-късно то взема своето, когато вече са решили, че са на „ти“ с морето и могат да властват над него: позволяват си да тръгнат без котва да речем, не екипирани... Това се наказва.

Но приказката ни беше за Морския клуб, който даде толокова много на града, на поколения балчиклии. Бе нужно едно разклащане и ето, че нещата са коренно различни. Въпросите днес са много. Много са и ненамерените отговори. Защо трябваше да се разруши базата на Морския клуб в Балчик и обективно да бъде прекратено неговото съществуване. Заемарени

съоръжения като се тръгне от Шабла на юг, а и в страната, колкото искаш. Как да намерят днешните деца пътя към спорта, когато толкова истински ценни неща с традиции, база и кадри бяха унищожени с лека ръка. Полека-лека тези традиции започват да се преоткриват и да се правят опити за възстановяване на постигнатото.

Този порив на сърцето и ума за съхранение на ценните постижения преди десет години го прави съучредител на днешния Морски клуб, заедно с брат му Мирослав, неговата съпруга Милена и още шепа ентузиаста, за които морето, ветроходството и морските спортове изобщо, са нещо като начин на живот. Прохождането е бавно, с малки стъпки, но с ясна цел – да се изгради нанова базата и да се създадат условия за развитие на ветроходния спорт. Успехите не идват лесно, но вече и те са на лице: клубът постепенно оформя своя облик, привлича младежи и деца, излъчва нови имена. Участието в състезания е мерило за напредъка. Но, за съжаление, ето че сега в Бургаската седмица имаме само един участник – за толкова ни стигат силите.*

Голямото състезание „Добруджа къп“ 2017 за килови яхти от 26 до 28 май правим в екипно сътрудничество с клубове от Румъния, като „Наутика“ и „Ефория норд“. За отбелязване е, че румънските клубове бързо набират сила за участие в по-големи състезания, тъй като са подкрепяни от местния бизнес.

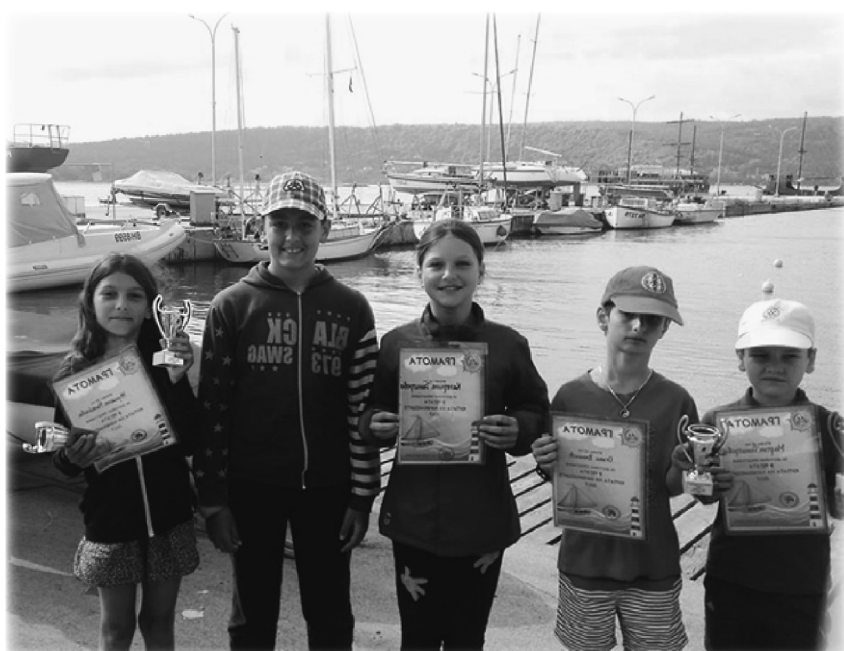
- Ако, има нещо, за което да съжалявам, то е, че през активния летен сезон, когато са най-големите състезания, имаме много работа на нашите корабчета и трудно съчетавам полезното с приятното.

Кафето е допито. Ласкавото слънце хвърля отблясъци в морето като примамка и обещание за едно чудесно лято, поредното по големия син път на Николай, или... Малката бучка, или... мечтател - реалист.

Международна регата Порт Бургас – Бургаска ветроходна седмица, проведена от 27 до 30 април т.г. Единственият участникът от Балчик е Мартин Пенев в клас Laser Radial. От стартиралите 10 лодки в този клас Мартин заема 7-о място.

** Международна регата Посейдон – Добруджа къп 2017 година за килови яхти е организирана от Морски клуб – Балчик и румънската асоциация Black Sea Sailing, част от календара на Федерацията по ветроходство и се провежда от 24 до 27 май. Участваха 53 лодки, с над 500 участници от България и Румъния

Илияна ДИМИТРОВА



Завърши Регата „Купата на начинаещите 2017/ Optimist Beginners cup“ проведена се на 10 и 11 юни във Варна. Първо място в общото класиране спечели Огнян Великов. На трето място се класира Мартин Димитров. При момичетата Жулиана Михайлова спечели втори места в две възрастови групи. Катерина Георгиева спечели второ място при момичетата в група напреднали. Първо място на регата Варна Ченъл Къп в клас ORC В спечели яхта „Калиакрия“ с шкипер-председателя на Морски Клуб Балчик, Стоян Георгиев.



Николай Станев е дългогодишен член на ръководството на Морски клуб Балчик. Фото: Маруся КОСТОВА



Първо място на регата Варна Ченъл Къп в клас ORC В спечели яхта „Калиакрия“ с шкипер-председателя на Морски Клуб Балчик, Стоян Георгиев.



Александър Славчев, треньор по ветроходство в Морски клуб Балчик, бе избран за „Лице на Балчик 2017“, заради признанието на деца и родители за неговата ентузиастична работа.